

dingen angaar, tror jeg, at den ærede Minister tager fejl med Hensyn til, hvor mange der kunde ønske at blive brændt. Det kan være, at det i Begyndelsen kun vilde være et meget forsvindende Antal, men jeg tror, at der i Tidens Løb vil blive flere og flere. I ældgamle og hedenske Tider var det jo Skik, at alle Mennesker bleve brændte; der er vel nok noget Hedenkab hos ikke saa faa Medlemmer af Samsundet nu, og naar der derfor først begynder at vise sig Trang hos Folk til at blive brændte, er jeg sværere tilbøjelig til at tro, at det vil ende med, at alle vilde ønske at blive brændte. Og det vil ogsaa gaa saaledes, at jo flere, der ønske at blive brændte, desto mindre Betænkelighed vil Kirken have ved at gaa ind derpaa. Der har nemlig altid været den Sjædommelighed ved Kirken, at naar den opdager, at det ikke kan nytte den noget at modsætte sig — den modsætter sig ganske vist Fremstrid saa længe som muligt, og det kan jo under visse Omstændigheder være korrekt nok, thi det er altid godt, at noget arbejder sig frem gennem Modstand — naar Kirken altsaa ser, at det ikke kan nytte at modsætte sig noget nyt, har den altid været saa praktisk at høre sig. Derfor er jeg ganske sikker paa, at saa snart Ligbrænding begynder at blive almindelig, vil det gaa saaledes, at mange Mennesker trods det, at der saa ikke vil kunne blive kastet Jord paa dem af en Præst, dog ville lade sig brænde, og saa er der ikke mindste Tvivl om, at Folket vil indøkomme den Trang, Folk har til at faa en Tale holdt over sig, og opgive sine Betænkeligheder derved, som ganske vist i øvrigt synes jeg, blive underkastede en ret knusende Kritik af det ærede Medlem fra Viborg. Thi at en Præst skulde have flere Betænkeligheder ved at kaste Jord paa et Lig, der skal brændes heri Landet, end paa et Lig, der skal brændes i Malmø — det er jo faktisk sket, at et Lig, der først er blevet besørget med Jordpaakastelse her, er blevet brændt i Malmø — er jo ganske utroligt. — Til det ærede Medlem fra Langeland skal jeg gøre den Bemærkning, at skønt jeg ellers var enig med ham i, hvad han bemærkede, forekommer det mig nok, at der er nogen Forskel paa at modsætte sig et saadant Ligkapel, som staar i § 2 — der staar „et Ligkapel, som ikke tilhører et enkelt Trossamsfund“, og der kunde man jo gerne sætte „to Trossamsfund“ i Stedet for — og saa at modsætte sig et saadant rent privat Kapel. Der er nemlig forskellige Trossamsfund her i Landet, som ikke høre med til Folketirken, der indtage en mere privilegeret Stilling, saaledes Katoliker, Metodister, de reformerte

og Mosaiterne, og til disse anerkendte Trossamsfund, der saaledes indtage en mere privilegeret Stilling, høre kun en vis bestemt Kreds af Mennesker, om hvem man med temmelig stor Sikkerhed kan antage, at de ere enige i deres religiøse Opfattelse, og naar de altsaa ved deres private Midler vel at mærke bygge sig Kapeller, forekommer det mig mindre korrekt, at man skulde kunne tvinge Mennesker, der paa denne Maade havde bygget sig private Ligkapeller, til der at modtage alle og enhver. En ganske anden Sag er det med Ligkapeller, der blive byggede af Staten for Folketirkens Medlemmer, og hvis Udgifter alle og enhver maa tage Del i.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet (J. Scavenius): Jeg skal tillade mig en lille Bemærkning til den ærede Forslagsstiller. Den ærede Forslagsstiller udtalte, saa vidt jeg opstiede ham, at han ikke kunde begribe, at naar Folketirken fandt sig og maatte finde sig i gennem Livet, at der fandtes anderledes tænkende og anderledes troende, som have deres særlige religiøse Ceremonier, hvorfor finder den sig saa ikke ogsaa i, at disse anderledes tænkende og anderledes troende ogsaa lige overfor deres afdøde benytte deres egne religiøse Ceremonier. Men hertil vil jeg sige, at den ærede Forslagsstiller tager aldeles fejl. Folketirken finder sig og maa finde sig paa samme Maade og i samme Udstrækning i disse anderledes tænkenes religiøse Ceremonier i Liv og i Død. Hvorledes gaar det til i Livet? Der gaar det saaledes til, at Folketirken har sine Kirker. Paa den ene Side tillader den ikke, at anderledes troende prædike i dens Kirker, men den tillader hvilke som helst anderledes troende at komme ind i Kirkerne, hvis det behager dem; altsaa saaledes gaar det ogsaa efter Døden paa Kirkegaarden. Den tillader enhver at blive begravet paa sine Kirkegaarde, men tillader kun sine egne religiøse Ceremonier. Jeg tror, den ærede Forslagsstiller vil indrømme, at Ligheden er større end Forskellen. Det gør mig kun ondt, at jeg har brugt Udtrykket „Gæst“ eller „Gæsttrihed“ naar det kunde misforstaaes i den Grad, som det ærede Medlem fra Langeland (Brandes) har misforstaaet det eller maaske vilde misforstaa det. At jeg ikke tænkte mig, at anderledes troende skulde være Gæster her i Landet, fordi jeg har sagt, at de paa bestemte indskrænkede Steder, Kirkegaardene, som ejes af bestemte Trossamsfund, kunde betragtes som Gæster, det troede jeg dog, at man med en lille Smule god Vilje kunde opfatte.